

det ophører, hvad der vistnok er ganske i sin Orden, troer jeg, at det er meget uheldigt at bibeholde ham som Hjælp for Politiet, og at de 80 à 100 Rd., som hver Sognefogeds Løn udgjør, og som jo er en Udgift, der afholdes af Statskassen, vistnok ere fuldkommen spildte, eller i alt Fald for en væsentlig Deel spildte. — Der er et Punkt i Lovudkastets § 1, mod hvilket jeg har en meget bestemt Indvending at gjøre; det siges nemlig der: „Naar et Landdistrikt, der har Fattigvæsen sættes med en Kjøbstad, maatte ønske at have sit særskilte Fattigvæsen og som Følge deraf sit eget Sogneraad, kan Saadant bevilges af Indenrigsministeren, efterat Amtsraadet og Kjøbstadens Byraad derom ere hørte.“ Det er altsaa nu lagt i Indenrigsministerens Haand at overskære dette i Reglen paa hundrebeaarig eller meer end hundrebeaarig Hævd byggede Fællesskab mellem en Kjøbstad og et Landdistrikt; en tilsvarende modsat Bestemmelse, som man jo kunde vente i en Lov om Sognecommunernes kommunale Anliggender, den nemlig, at Indenrigsministeren, efterat have hørt Amtsraadet og Byraadet, kan indlægge et Landdistrikt under Kjøbstaden, savnes aldeles, og det forekommer mig, at den ene Bestemmelse maatte accurat være ligesaa berettiget som den anden. Den Bestemmelse, som staaer her, forekommer mig at være af meget indgribende Betydning; det er Noget, som man, naaget det tidligere har været forhandlet, aldrig nogensinde har troet at burde indlade sig paa; thi det er ganske vist, at Landet og Kjøbstæderne vel i meget Væsentligt ere forskjelligte og derfor bør holdes adskilte, men det er ligesaa vist, at paa den anden Side den Omstændighed, at en Kjøbstad tidligere har eiet som sit Forbtiliggende det, som nu udgjør dens Landdistrikt, saa at dette altsaa tidligere har udgjort en Deel af selve Kjøbstaden, ofte har bevirket, at der gjennem en lang Periode har udviklet sig saadanne Tilstande, at det vilde være meget besynderligt, om man nu ad administrativ Vej skulde kunne overskære dette Baand, naar man blot havde hørt Kjøb-

staden. Det at „høre“ en Autoritet er, som man veed, en reen Formalitet, thi det medfører ikke nogensomhelst Forpligtelse til at tage Hensyn til det Raad eller den Erklæring, som afgives fra vedkommende Autoritets Side, og jeg skulde derfor i ethvert Tilfælde finde, at det vil være nødvendigt, at man gjør denne Bemyndigelse for Indenrigsministeren afhængig af, at Kjøbstaden giver sit Samtykke dertil. — Jeg skal endnu blot tillade mig en Bemærkning med Hensyn til, at et æret Medlem har udtalt sig derhen, at det var muligt, at denne Lov vilde gaae igjennem uden noget Udvalg. Jeg har allerede tidligere udtalt, at jeg vilde sætte den største Priis paa at see denne Lov komme ud i nærværende Samling, og jeg troer, at Befolkningen efter nu i en lang Række at have ventet paa denne Communallov, nødig vil see det trække yderligere ud; men det synes mig, at Behandlingen af Veiloven maa vise, at et grundigt, eensartet og sammenhængende Gjennemsyn af et Lovforslag foretages bedre, og jeg tør næsten sige ligesaa hurtigt i et Udvalg, naar det nedfattes af Thinget under Hensyn til, at man vil have Loven ud under nærværende Samling.

Udsig; Der er et Par Punkter, som jeg troer, der er Anledning til at gjøre opmærksom paa, da de maaskee kunne trænge til en noget nærmere Overveielse. Naar man, som det jo er Hensigten med denne Lov, giver Communerne større Selvstændighed og Frihed, er dette naturligviis kun med Hensyn til Bestyrelsen af deres egne Anliggender, hvorimod der med Hensyn til Opfyldelsen af de Pligter, som paahvile dem ligeoverfor det Offentlige og ligeoverfor den Private vedbliver at bestaae den samme tvingende Nødvendighed som tidligere. Af Tvangsmidler, som kunne være at anvende mod Kommunen, hvis Bestyrelsen for samme ikke opfylder sine Forpligtelser, findes der i den tidligere Lovgivning kun meget faa, og dette er ganske naturligt, da saadanne nærmere Bestemmelser maatte anses for overflø-